

КОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ В УПРАВЛІННІ ВНЗ

Товканець Ганна Василівна

Мукачівський державний університет
89608, вул. Ужгородська, 26, м. Мукачево, Україна

Розглядаються проблеми застосування комунікаційних технологій в системі управління вищим навчальним закладом. Звернуто увагу на види, форми комунікацій, визначено функції комунікацій.

У формуванні комунікаційних зв'язків вищого навчального закладу важливі всі інструменти, які допомагають адекватно передавати управлінську інформацію.. Управлінська інформація - це інформація, яка повинна бути доведена до кожного працівника, студента та клієнта. Комунікативною основою управління у вищих навчальних закладах є природна мова, що використовується в двох формах – усній та писемній..

Система комунікації реалізується за допомогою відповідного процесу, який складається з таких елементів: відправник і джерело інформації; кодування; звернення; засоби поширення інформації; декодування; отримувач; зворотна реакція; зворотний зв'язок; перешкоди [2;49].

Доведення інформації або організація її поширення може бути різною. Для досягнення мети в управлінні використовують такі основні види комунікативних каналів: безпосередня комунікація, комунікація за допомогою засобів зв'язку (телефон, різноманітні форми особистого листування), опосередковане спілкування через розпорядчі та організаційні документи, комп'ютерні мережі тощо.

Комунікаційна мережа в управлінні — це поєднання певним чином осіб, які беруть участь у комунікаційному процесі за допомогою інформаційних потоків. Комунікаційна мережа включає потоки послань чи сигналів між двома чи більше особами та концентрується на відпрацьованих в організації зразках потоків, а не на тому, вдалось чи ні передати значення чи зміст послання.

Для досягнення цілей організації та ефективного обміну інформацією в управлінні ВНЗ використовуються висхідні, низхідні, горизонтальні та діагональні комунікації.

Вихідні комунікації, як правило, здійснюються у формі звітів, пропозицій і пояснювальних записок. Перед низхідними комунікаціями ставиться задача довести до відома підрозділів і свідомості підлеглих зміст рішень, що приймаються на вищих рівнях, стратегічні напрямки майбутньої діяльності.

Знижують ефективність контактів між окремими працівниками різні фактори, до яких слід віднести різне тлумачення людьми, які обмінюються інформацією, одних і тих же понять, неоднаковий рівень знань, різний емоційний стан під час передачі-сприймання інформації. Тому в процесі спілкування і передачі інформації виникають перешкоди, спотворення інформації, непорозуміння, уповільнення інформаційного процесу.

Формами обміну інформацією, що завершується прийняттям конкретних управлінських рішень, є наради і збори, ділові бесіди, індивідуальні консультації.

Функції управлінської комунікації: інформативна, пізнавальна, переконувальна, організаційна, нормативно-регулятивна.

Умовою ефективного здійснення комунікацій є чіткий розподіл обов'язків, повноважень і відповідальності структурних підрозділів, дотримання службової етики взаємовідносин, використання сучасних засобів зв'язку тощо. Характер комунікаційної системи будь-якого ВНЗ залежить від типу структурних систем, що використовуються для побудови управлінської системи.

Література

1. Лук'янець Т. І. Маркетингова політика комунікацій: Навч. посібник. — 2-ге вид., доп. і перероб./ Лук'янець Т. І. [Текст]. - К.: КНЕУ, 2003. —524 с.
2. Павленко А. Ф. Маркетингові комунікації: сучасна теорія і практика / А. Ф. Павленко, А. В. Войчак, Т. О. Примак [Текст]. - К. : КНЕУ, 2005. - 408 с.

ПРОФІЛАКТИКА ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ЗДОРОВОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ

Товканець Оксана Сергіївна

Вище професійне училище № 3 м.Мукачєва
89600, вул Кооперативна , 2, м. Мукачєво, Україна

Розкрито проблему профілактики девіантної поведінки та зазначено напрями організації профілактичної роботи на сучасному етапі. Охарактеризовано середовищний, клініко-біологічний, особистісно-орієнтований, заборонний, неформальний, пропаганду здорового способу життя і реалізація різних програм зміцнення здоров'я, особистісно-прикладний напрями.

Профілактику девіантної поведінки можна визначити як двосторонній, взаємопов'язаний процес. З одного боку - це створення оптимальних умов, що сприяють усуненню десоціалізуючих впливів з боку найближчого оточення, а з іншого - це розвиток емоційно-чуттєвої, вольової та пізнавальної сфери учнів [1;27]. Основними напрямами організації профілактичної роботи на сучасному етапі можна виділити наступні.

Середовищний напрям, пов'язаний з поясненням причин поведінки людей, включеністю їх в соціальні спільності та взаємодією зі соціальним середовищем, звідси профілактика девіантної поведінки - це робота зі середовищем життєдіяльності дитини (виховує середовище за місцем проживання, в дитячій колонії, в сім'ї, комплексний підхід до формування комфортного середовища життєдіяльності дитини та інше).

Клініко-біологічний напрям, представники якого говорять про роль генетичного впливу на поведінку людини, фізичних, фізіологічних, психопатологічних, екологічних чинниках. У цьому випадку основний напрямок у профілактиці - реалізація комплексу медичних і психологічних заходів.

Особистісно-орієнтований напрям, що пояснює виникнення девіантної поведінки дією сукупності факторів, що мають соціальну, біологічну, психологічну природу. Представники даного напрямку розглядають профілактику як роботу з самою особистістю, з формуванням у